

Koncz Ferenc országgyűlési képviselő, Szerencs polgármestere Rákoskerten Lukács János fafaragó-szobrászművész kiállítását nyitotta meg

Az ország határvonaláról az emberek szíve nem vesz tudomást

Koncz Ferenc (képünkön) országgyűlési képviselő, Szerencs polgármestere Rákoskerten Lukács János fafaragó-szobrászművész kiállítását nyitotta meg január 16-án. A szép kiállítást, a gazdag programot a művelődési ház a Magyar Kultúra Napja tiszteletére rendezte meg, állította össze.

– Hogy került ön a távolabbi Borsod-Abaúj-Zemplén megyéből Rákoskertre?

– Meghívtak. Nagyon kedves barátom a művész úr. Sőt! Távoli rokonság is van közöttünk, hiszen én is felvidéki vagyok. Igaz szülőhelyem, Tornaszentjakab, nem került át Szlovákiához, de annak a tájegységnek a része. Szepsi – ahonnan Lukács János indult és ma is ott él – északi szomszédunknál a Szepesség fővárosa. (Szepsi (város Szlovákiában a Kassa-vidéki járásában – a szerk.) Szepsiben élnek apai rokonságom határon túl rekedt tagjai. Nagyapám sírkövét Lukács János készítette. Egy Horváti nevű falucskában van eltemetve, ahol az ő felesége született.

– Koncz Ferencnek a fához is szoros a kötődése. A papa cipész volt, de nem folytatta a szakmát.

– Nem folytathatta. Egy olyan pici faluban, ahol én felnőttem, egy maszek cipészre az 50-es, 60-as években nem várt nagy jövő.

– Ferde szemmel néztek a maszekokra.

– Így van. Akkoriban – mint gazdálkodó család tagja – az egyetlen hivatalos megélhetési lehetőséget választotta: elment favágónak. Így – pici gyerekként, majd később fiatal felnőttként – rengeteget jártam az erdőben. Apám mondta mindig: az erdőben úgy kell járni, mintha templom lenne. A fák illata, a lombok susogása, a természet látványa egy életre a lelkembe ivódott.

– Akkor különös kegy, hogy egy jeles fafaragó a barátja. Mit jelent egy alkotás az ön számára.

– Mondják, minden fában szobor lakik. Az már önmagában tehetség, ha valaki meglátja, mi van fában. Talán ehhez még nekem is van szemem. Kezem azonban nincs

a formázáshoz. A műalkotás volta-képpen egy nagy fatömb, amiről a feleséget lefejtették. Ha valaki képes művészi módon lehántani a forgácsot, az a Jóisten egy különleges adománya, amiben az ember csak gyönyörködhet.

– Főleg akkor, ha hölgyeket ábrázol a művek egy jelentős része.

– Lukács János barátom művészetének jellegzetessége a női finomság ábrázolása. Munkáinak további különlegessége a csillagképekkel való ábrázolása.

– A hölgyek ábrázolása magát a művészi alkotásokat is vonzóbbá teszi, hiszen a szebbik nemre többnyire vonzalommal tekintenek az emberek.

– A nő örök múzsa. Családban élek, feleségem, egyetemista nagylányom van, a két fiam mellett. Azt mondják, az ügyes embereknek elsőre fia születik, az okosoknak meg lánya. Hogy nekem lányom született először, bizonyára vélet-

len. Tény azonban, a legmorcosabb férfiembert is ujjja köré tudja tekerni a lánya, ha akarja.

– Ön ott él a szlovák határszélen. Mennyire lehet érzékeltetni a mindennapokban, hogy ez a földrajzi terület az országhatárral mesterségesen el van ugyan választva, lelkileg azonban a két oldalt élő emberek összetartoznak.

– Számomra a közös Európa nagyon sokat jelentett. Mindig körülmenyes volt elmenni például a nagyapám sírházhoz. Útlevelem kellett, a vámosok – hangulatuktól függően – gyorsan átengedtek, vagy éppen morcosabbak voltak, s elvették a kedvet a következő látogatástól. Ez most nincs, ami nagyon jó. Amikor ikerfiaimmal először látogattam Szlovákiába, akkor az egyik fiú megkérdezte: apa, ez hogy van Magyarországon, hiszen mindenki magyarul beszél? Úgy vélem, hogy a külső ráhatás, az erőszak sem tudta elérni, hogy szétszakítsa az ország-

nak ezen részeit. A környéken Torna, Gömör, Kishont, Zemplén vármegye ketté lett szakítva, ami nekünk nagy szívfájdalmunk. De ahogy a meghúzott határvonallal a madár sem foglalkozik, úgy az emberek szíve sem vesz tudomást a kettészakításról. Az élő kapcsolat megmaradt. Nagy örömmel járunk egymáshoz, kóstoljuk meg a krasznahorkai szilvapálinkát, ők pedig nagy szeretettel kóstolgatják a csodálatos tokaji borainkat. A felvidéki emberek lelkét nem lehetett kettészakítani az emberek által kijelölt művi határral. Minden erőnkkel azon vagyunk, hogy a jövőben is így legyen. Rozsnyó Szerencs testvérvárosa, Szepsinek is van testvértelepülése az anyaországban, és a kis falvaknak is ugyanúgy. Ezekben az emberek jórészt magyarul beszélnek, magyar érzelműek, s megvan a kapcsolatuk az anyaországi településekkel.

– Az állampolgárságnak örülnek?

– Természetesen örülnek. A magyarságukat sokszor a határon túliak élik meg igazán mélyen. Számukra a mindennapi élet része magyarnak lenni. Amikor a Magyar Igazolványt 1998-2002 között az akkori Orbán-kormány bevezette megtapasztaltam, az unokabátyám és a családja milyen erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy legyen nekik ilyen. Fontos volt számukra a névválasztás is. Az unokahúgomat Dobozai Hajnalkának hívják. A Hajnalka semmilyen más nyelvre nem fordítható le. A névválasztás tudatos volt, még akkor is, ha mellőngetős kiállítás esetükben nem tapasztalható.

– Ön 1998-2002 között is országgyűlési képviselő volt. Miért fontos önnek a politikai munka? Miért fon-

tos önnek, hogy ilyen konzekvensen vállalja közéleti szerepet?

– Ezt a munkát valakinek el kell végezni. Nem egyszerű feladat. Országunkat a mi felelősségünk rendben tartani. Felelősségünk, hogy magyarokként tudjunk élni a hazában, ahogy az is az, hogy az elszakított területek országgrészeiben élők meg tudják élni az ottani magyarságukat. Az a dolgunk, hogy Magyarország minden állampolgára jól érezze magát a hazában. Megtalálja a lelki és az anyagi gyarapodás lehetőségét. S azt a biztonságot, amely minden magyar embernek kijár. Akár itt, a Kárpát-medencében, akár távolabb a világban.

– A kétharmados felhatalmazottság nagy adomány a magyarság számára.

– Nagy adomány, egyben óriási felelősség. Ezt a felelősséget sosem szabad elfelejteni. Ezzel a felelősséggel kell végezni a dolgunkat országgyűlési képviselőként, polgármesterként egyaránt. Az ország nehéz helyzete, rossz lelkiállapot a településeken is megjelenik. Ezen kell változtatnunk. El kell érni, hogy az embereknek legyen hite, hogy az országban előre lehet jutni, lehet gyarapodni, érdemes gyereket nevelni.

– Milyen benyomásokat szerzett Rákoskerten Rákosmentéről?

– Nagyon jól éreztem magam, jók a benyomásaim. Az emberek szeméből azt olvastam ki, hogy szeretettel fogadtak. Azt érzékeltették, hogy mi itthon vagyunk Rákos mezeje környékén, Rákosmentén is. Ahogy otthon kell lennünk Zemplénben, Szerencsen, Tokajban, Szepsiben, jól kell érezni magunkat a Felvidéken, ahogy Budapest környékén is. Ez nagyon fontos feladatunk.

A kiállítás megnyitásának pillanatai Rákoskerten. A képen bordó ingben Lukács János, a szobrászművész.